

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 548/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času [REDAKOVANÉ], zastúpeného VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ndt 3/2025 z 5. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, ako aj čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 3/2025 z 5. februára 2025. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 eur. Okrem toho si sťažovateľ uplatnil aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Na základe návrhu sťažovateľa bola povolená obnova konania, ktoré sa na Špecializovanom trestnom súde skončilo právoplatným rozsudkom sp. zn. 2T/9/2017 z 24. júla 2017, a to z dôvodu, že zákonné ustanovenie, na základe ktorého mu bol uložený trest prepadnutia majetku, stratilo účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy. Obnovené konanie sa na špecializovanom súde začalo hlavným pojednávaním 27. januára 2025. Sťažovateľ ešte 24. januára 2025 vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu a z toho dôvodu žiadal, aby bola predmetná trestná vec odňatá špecializovanému súdu a prikázaná na rozhodnutie Mestskému súdu Bratislava I. Senát na hlavnom

pojednávani 27. januára 2025 okrem iného rozhodol, že o námietke zaujatosti predsedníčky senátu, resp. členov senátu nekonal, pretože nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 v spojení s § 32 ods. 6 Trestného poriadku a bola založená na iných dôvodoch ako podľa § 31 Trestného poriadku. Špecializovaný súd následne 29. januára 2025 vyzval advokátku sťažovateľa, aby v lehote troch pracovných dní doplnila návrh na odňatie veci a jej delegovanie mestskému súdu. Táto 4. februára 2025 predložila špecializovanému súdu odôvodnenie návrhu na odňatie veci a jej delegovanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd 5. februára 2025 napadnutým uznesením tak, že trestnú vec sťažovateľa špecializovanému súdu neodňal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v prvom rade vysvetlil, že námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu založil na tom, že v minulosti bola predsedníčkou senátu vo veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. PK-2T/14/2013 (kauza [REDAKOVANÉ]), v rámci ktorej bol odsúdený aj sťažovateľ, a tiež členkou senátu a neskôr jeho predsedníčkou vo veci, v rámci ktorej bola sťažovateľovi povolená obnova konania (2T/9/2017). Tieto okolnosti podľa názoru sťažovateľa s ohľadom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Mucha proti Slovenskej republike mali zakladať jej zaujatosť. Sťažovateľ pritom tvrdil, že senát mal údajne považovať jeho námietku zaujatosti za oneskorenú, pretože ju mohol vzniesť už v roku 2022, keď bolo vydané rozhodnutie Mucha proti Slovenskej republike. Proti tomu sa ale sťažovateľ ohradil tým, že v tom čase ešte nemohol vedieť, že mu bude povolená obnova konania v predmetnej trestnej veci.

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ extenzívne napádal administratívny postup špecializovaného súdu pri predkladaní jeho návrhu na odňatie veci a jej delegovanie najvyššiemu súdu. Tvrdil pritom, že špecializovaný súd porušil vlastnú trojdňovú lehotu podľa výzvy z 29. januára 2025, keď predložil súdny spis najvyššiemu súdu už 3. februára 2025, hoci on doručil špecializovanému súdu svoje doplnenie až 4. februára 2025. Okrem toho argumentoval, že špecializovaný súd ani nechcel jeho doplnenie zo 4. februára 2025 predložiť najvyššiemu súdu a urobil tak až po telefonickej urgencii jeho advokátky.

5. Proti samotnému napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ iba uviedol, že jeho argumentácia v návrhu na odňatie a prikázanie veci zostala nepovšimnutá a v napadnutom uznesení dokonca nie je ani zmienka o rozhodnutí ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike.

6. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur, ktorú odôvodnil iba tým, že s ohľadom na všetky namietané porušenia jeho práv je jej výška primeraná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. na súdnu kontrolu zákonnosti pozbavenia osobnej slobody (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru), základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) a c)] napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na prechodné ustanovenie podľa § 567t ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sa konania, v ktorých bola podaná obžaloba, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo návrh na uloženie ochranného opatrenia do 14. marca 2024, dokončia na súdoch príslušných podľa predpisov účinných do 14. marca 2024, a preto sa aj obnovené konanie sťažovateľa malo dokončiť práve na špecializovanom súde. Okrem toho vysvetlil, že jedným z dôvodov na odňatie a prikázanie vecí v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku je aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z rozhodovania, pričom v predmetnej veci neboli vylúčení ani len sudcovia príslušného senátu. Najvyšší súd tak musel konštatovať, že v predmetnej veci neboli splnené dôvody na postup podľa § 23 Trestného poriadku.

10. Ústavný súd podotýka, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nerozhodoval o sťažovateľovej námietke zaujatosti, ale o jeho návrhu na odňatie a prikázanie vecí. Z tohto dôvodu ani nebol dôvod, aby sa podrobnejšie zaoberal rozsudkom ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, pretože tento nemá žiadny presah do rozhodovania o predmete vecí (t. j. o odňatí a prikázaní vecí). Taktiež extenzívna argumentácia sťažovateľa týkajúca sa potenciálneho porušenia sudcovskej lehoty zo strany špecializovaného súdu je v tomto kontexte úplne bezpredmetná, pretože zo skutkového stavu je zrejmé, že podanie sťažovateľa, aj keď doručené špecializovanému súdu až 4. februára 2025, mal najvyšší súd pri svojom rozhodovaní k dispozícii a na toto reflektoval.

11. Sťažovateľ právne zastúpený advokátkou v petite svojej ústavnej sťažnosti namietal iba napadnuté uznesenie (a postup) najvyššieho súdu, a nie aj postup špecializovaného súdu týkajúci sa rozhodovania o jeho námietke zaujatosti. V texte svojej ústavnej sťažnosti síce polemizoval aj s tým, ako konajúci senát špecializovaného súdu vyhodnotil jeho námietku zaujatosti, a to najmä tým, že údajne jej oneskorenosť oprel o dátum vydania rozsudku ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, ústavný súd ale v tomto kontexte zdôrazňuje, že z pripojenej zápisnice z hlavného pojednávania z 27. januára 2025 (strana 7) žiadny takýto záver konajúceho súdu nevyplýva. Ústavný súd podotýka, že ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhľadával za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (porov. MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E., BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 248.). S ohľadom na viazanosť petitom ústavnej sťažnosti už ústavný súd sám iniciatívne nepreskúmal podrobnejšie postup špecializovaného súdu týkajúci sa rozhodovania o námietke zaujatosti, t. j. nad rámec sťažovateľovej argumentácie v jeho ústavnej sťažnosti (I. ÚS 514/2020).

12. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že tento v namietanom uznesení adekvátnym spôsobom vysvetlil, že v predmetnej veci neboli splnené

podmienky na odňatie veci špecializovanému súdu a následné prikázanie veci mestskému súdu. Proti odôvodneniu tohto uznesenia nemal ústavný súd žiadne výhrady. V tomto kontexte teda nemohlo byť porušené sťažovateľovo právo na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na súdnu kontrolu zákonnosti pozbavenia osobnej slobody, ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie v tejto veci sa netýkalo rozhodovania o väzbe, resp. o žiadosti o prepustenie z väzby, a preto tu celkom zjavne absentuje príčinná súvislosť (sťažovateľ je síce stíhaný väzobne, ale na základe iného súdneho rozhodnutia, pozn.). Obdobne to platí aj pri namietanom porušení práva na obhajobu, kde ústavný súd neidentifikoval príčinnú súvislosť medzi procesným rozhodnutím o odňatí a prikázaní veci inému súdu a možnosťou efektívnej obhajoby sťažovateľa v trestnom konaní.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením sťažovateľom označených práv ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu